

Kde jsou ty časy?

Zvonek se rozezněl domem a zanedlouho se ozval bratrův hlas s oznámením, že jde otevřít. Měl tenkrát dvanácté narozeniny, takže se měli dostavit naši prarodiče, kteří ho šli obdarovat. Za chvíli jsem už slyšela babičku Margot, jak nadšeně zdraví mého bratra.

„Tak kdepak máme tu naši princeznu?“ zavolala na mě babička. Vyšla jsem tedy z pokoje, abych je pozdravila. Rychle jsem seběhla schody a nakonec jsem se dočkala pohledu na babičku, která se ohýbala, aby pohladila Betty sápadící se po jejích nohou.

„Ahoj babi,“ přispěchala jsem k ní a objala ji.

„Ahoj zlato,“ usmála se na mne, přičemž její stisk ještě zesílil. Když jsem se vymanila z babiččina sevření, svůj pohled jsem přesunula na dědu Willa, který se usmíval. Natáhla jsem k němu ruku, které se chytl a provedl se mnou náš *taneček*. Ten jsme si vytvořili, když mi bylo asi devět. Babička nad námi kroutila hlavou a sháněla se po rodičích.

„Ahoj,“ pozdravila návštěvu mamka, táta na ně jen mávl náznakem pozdravu. „Dáte si kafe?“ vzhledla matka k rodičům, aby viděla, jak oba souhlasně pokývují hlavou.

„Kdepak máte Mariu s Jamesem?“ zajímal se děda, který byl celý natěšený, že bude mít zase s kým probrat novinky ve fotbale. Děda Will a děda James byli vcelku odlišní lidé, ovšem ve fotbale se shodli téměř na všem- fandili stejnému týmu. Tudiž každý rok dostávali od toho druhého lístky na zápas, konající se někdy v blízké době. Snad jenom jednou se jejich nevinná diskuze strhla v obrovskou hádku, kde létala vzduchem i bramborová kaše.

„Měli by tu být každou chvíli,“ pronesla má matka, soustředivši se, aby nevyklila hrnečky, které držela v rukou. Hned, jak to dořekla, zvonek se dal opět do zpěvu, což zapříčinilo to, že káva, která byla dříve v hrnečkách, teď skončila rozlitá na podlaze. Matka zahartusila, uškubla kus kuchyňské utěrky a utřela tekutinu. Přispěchala jsem k ní, abych jí pomohla.

„Zdravím, rodino!“ zvolala babička Maria z předsíně, kde si pravděpodobně věšela kabát na háček. Do kuchyně vešli společně s mým bratrem, který byl očividně rád, že tu jsou všichni připraveni oslavit jeho „stáří“.

„Ahoj,“ mávla jsem na nově příchozí a vyhazovala kuchyňské utěrky nasáklé čerstvou, stále ještě teplou kávou. Všimla jsem si, jak babička Margot mrkla na mamku, která souhlasně kývla. Měly to určitý druh domluvy, kdy je čas začít rozdávat dárky.

„Tak, kde máme toho oslavence?“ pronesla babička Margot, když se na jídelní stůl v kuchyni pokládal modrý dort s Amazing Spider-manem a zapalovala svíčky ve tvaru čísla dvanáct. Henry se prakticky hned objevil za jejími zády celý nadšený z toho, že je on zase středem veškeré pozornosti. Děda James vytáhl *kapesní fotoaparát*, jak ho s oblibou nazýval. Dostal ho ke svým padesátým narozeninám od táty. Měl fotoaparátů celou sbírku, ovšem každý z nich byl určen na něco jiného. Tento si bral na různé rodinné akce, jako byly právě narozeniny nebo výlety, co jsme společně pořádali.

Děda zmáčkl čudlík, foťák zabzučel a zaznělo slovo: „Sýr!“ Všichni jsme ho sborově zopakovali a nechali se vyfotit.

Zapívali jsme bratrovi „narozeninovou píseň“

Potom jsem si musela odběhnout k sobě do pokoje, otevřela svou tajnou skrýš na dárky (*krabice pod postelí*), vyšmátrala dárek. Henry byl blázen do Marvelu. Měla jsem pro něj náhrdelník s

přívěskem štítu Kapitána Ameriky. Nevěděla jsem, jestli ho bude nosit, ovšem věděla jsem, že z něho bude mít minimálně radost. Sešla jsem schody a zabalený náhrdelník jsem položila k ostatním dárkům, co se válely pod kaktusem v obývacím pokoji.

Hned jak jsem se vrátila, Henry byl připraven cupovat balicí papír.

„Tak jdi na to,“ popohnala jsem ho, jelikož jsem viděla jiskry v jeho očích. První vzal dárek ode mě. Každý rok jsem ho balila do stejného balicího papíru s motivem Vánoc. Jeho zorničky se rozšířily a tón hlasu se změnil v pisklavý.

„Děkuju!“ doběhl ke mně a objal mě. Zbytek rodiny se culil nad pohledem Henryho, který objímá svou starší sestru. Děda James vyzdvihl fotoaparát a nejednou zmáčknul tlačítko na pořízení snímku.

„Nemáš zač,“ poplácala jsem ho po zádech.

„Copak to je?“ vyzvídala děda Will, když se mu onen náhrdelník dostal do rukou.

„To je štít Kapitána Ameriky,“ zavýskl Henry, kterému očividně nedoteklo, že děda nemá nejmenší tušení, co nebo kdo to je. Musela jsem se zasmát dědečkovu výrazu, očekával nějaké bližší vysvětlení. Henry si všiml mého úsměvu a snažil se to dědovi nějak více osvětlit.

„To je superhrdina. Nahoře v pokoji mám komiksy, můžu ti ho ukázat,“ pověděl a v tu ránu vystřelil do svého pokoje, kde měl všechny vzácnosti v podobě komiksů. Hned jak se vrátil, nalistoval stranu, kde byl vidět Kapitán Ameriky celý.

„To víš, to já neznám, tyhle vaše superhrdiny. My jsme jako malý škvřáta dělali úplně něco jinýho,“ pronesl a zapřel si lokty o kolena.

„A co jste teda dělali, když jste byli malí?“ optal se Henry a v ruce držel další dárek, který se chystal rozbalit.

„My jsme byli pořád venku. Hráli si na vojáky a pochodovali kolem domu nebo lezli po větvích stromu a šhubali z nich jablka, švestky nebo hrušky, to bylo jedno. Utahovali jsme si z holek, protože si hrály s panenkami, a pořád dřepěly u hrnku s neexistujícím čajem. Samozřejmě jsme od nich dostali vynadáno, že my tomu nerozumíme. Nebo když jsme byli úplně malí, tak nám maminka pletla medvídky, háčkovala a šila maňásky. To vaše mamka ani neví, co jsou to pletací jehlice,“ podíval se na mamku, která na něj vyplázla jazyk, on po ní samozřejmě ten obličej zopakoval. „Taky jsme pořádali výpravy! Pamatuji si na jednu, která byla teda opravdu záživná, a to jen díky Scottovi Brownovi, který se v polovině výpravy odpojil, nikomu nic neřekl a prostě si odkráčel domů, představ si to. Asi devět malých kluků přibližně v jedenáct večer běhalo po lese, hledalo kamaráda, který už pravděpodobně spal doma v posteli. Šli jsme domů někdy po půlnoci, mysleli jsme si, že ho sežral medvěd. Doma jsme dostali na zadek, že jsme se nevrátili včas. Scott Brown byl doma a my se na něho nemohli vymlouvat, a tak se nedalo nic dělat,“ zasmál se děda a my s ním.

„Takže vy jste neměli žádný komiksy ani nic podobnýho?“ zeptal se Henry, kterému očividně nešlo do hlavy, že dřív nic takového nebylo.

„Leda, že bychom si je nakreslili,“ odpověděl tentokrát děda James.

„No jo, pamatuju si na doby, když jsem byla asi stejně stará jako Amber, tak jsem s kamarádkama vysedávala na pevný lince, která byla jen v kuchyni. Mohla jsem, ale jen od tří do půl deváté, což

byla času hromada. Potom u nás doma vypínal proud, takže když sis chtěla dojít na záchod a nezmrazit se u toho, musela jsi do půl deváté. Nebo to, jak jsem chodívala s Jackem Reedem do cukrárny na kafičko. To bylo ještě předtím, než jsem potkala dědu. Pak jsme chodívali tak maximálně k rybníku s prutama,“ zasmála se babička Margot a natáhla se po hrnku s nově připravenou kávou. Děda Will kroutil pobaveně hlavou nad tím, co babička pronesla.

(...) Henryho dárky byly rozbalené a už všechny věci, co dostal, měly své místo. Samotný Henry šel už spát, ovšem byl asi jediný. Babičky s mamkou seděly na barových židlích a popíjely víno, které bylo ve sklepě, a dědečkové s tátou seděli na pohovce, ovladač v ruce měl děda James, na kterém byla řada, v rukou třímali lahve s pivem, které zbylo v garáži ještě od poslední návštěvy.

„Amber, pojď sem k nám,“ pobídla mě babička Maria. Došla jsem k nim, postavila se k lince, abych na všechny viděla.

„Copak?“ usmála jsem se na ně a zabavila jsem jim lahev, ve které byla necelá polovina.

„Mohla bys, prosím, jít odestlat v pokojích pro hosty?“ požádala mě matka, která dopíjela svou poslední sklenku. Kývla jsem a láhev vína jsem uklidila do lednice.

Zanedlouho již všichni spokojeně podřimovali, takže bylo v domě slyšet jen a jen ticho. Ticho, při kterém se dalo klidně spát a nebo jen tak polehávat a přemýšlet nad tím, jestli i my se budeme jednou ptát..... *kde jsou ty časy.*